

Bevezetésnek, kicsit hétköznapi oldalról szeretném kezdeni a gondolatmenetet. Egyszer hallottam egy szellemes megfogalmazást, ami ennek a bibliai résznek egyfajta népi bölcsességes összefoglalója is lehetne akár. Ez valahogy így hangzott egy anya szájából a lányához: „Kislányom, azzal könnyű jóban lenni, aki jófej. Az a nagy dolog, ha olyannal tudsz jóban lenni, aki nem annyira jófej.”

Itt a „nem annyira jófej ember” természetesen nem egy eleve elrendelést takar, hogy az illető (a kijelentés elszenvedője...) ne lenne jófej. Inkább itt arra tudok gondolni, hogy vannak olyan emberek a környezetünkben, akikkel nehezebben tudjuk megteremteni a személyes kapcsolatot, akikkel nehezebben találunk kapcsolódási pontot. Én ezt a magam olvasatában úgy élem meg, hogy vannak, akikkel nem szörfözünk témáról témára, hanem a beszélgetéseink, interakcióink jellemzően egy témára szűkülnek: „Áhh, Szia! És most épp milyen nagy projekten dolgozol?”. „Helló, mi újság? Még mindig jársz abba a kórusba?” Sokan sokfélét helyettesíthetnek be az ilyen mondatok helyére, és ha ez így van, már el is indult bennünk a gondolkodás, ami lényegébe véve az elmélkedés fontos része.

Jézus persze többre gondolt annál, mint hogy a közvetlen környezetünkben élők, a közvetett ismerősökkel tudjunk váltani háromnál több gondolatot. „...*Imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy így mennyei Atyátok fiai legyetek, mert Ő felhossa napját gonoszokra és jókra...*”. Jézus arra hív minket, hogy azok, akik akár komoly sérülést szereztek nekünk, lelki vagy fizikai értelemben, akkor dolgozzunk azon, hogy a bennünk levő harag helyét (egy folyamaton keresztül) felváltsa a megbocsátás. Pál Ferenc atya mondta egy előadásában nagyon találó módon, hogy az őszinte megbocsátásnak az egyik következménye, jele az, hogy tudom a másik javát kívánni. Ezt Jálics Ferenc szerzetes példáján keresztül mondta, akit bebörtönöztek, ún. koncepciók per keretein belül, koholt vádak alapján. Miután kiengedték, megtudta, hogy egyik rendtársa jelentett róla. Jálics Ferencnek a megbocsátás 14 évébe tellett. Azt gondolom, hogy Ő igazán kimerítette ezt a jézusi törvényt, hogy imádkozzatok azokért, akik üldöznek benneteket. Persze, a megbocsátás egy folyamat, és tarthat 14 évig is akár. Ezen neki ennyit kellett dolgoznia.

Jézus csak jót akar nekünk, és természetesen megérti azokat az érzéseket, amiket haragnak nevezünk. Azonban okkal helyezi ezt belénk, hogy dolgozhassunk ezen, Önmagunkon, és hogy megtaláljuk a megbocsátást. Ezeket a kereszteteket nem azért kapjuk, hogy rossz legyen nekünk, hanem hogy általuk jobbra válhassunk.

„...*Ti azért legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.*” Ez az az út, amit érdemes járni, hogy az ember a tökéletességre törekedjen. Nem kéri azt tőlünk Jézus, hogy érzük el a tökéletességet, hanem hogy törekedjünk rá. A fontos számomra az legyen, hogy ne tévesszek célt, és azt az utat járjam, amit Jézus is járt. Egyik legnagyobb tanújele annak, hogy a rosszakarómért imádkozzak, hogy Jézus a kereszten így fohászzkodott: „*Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.*” Még a legnagyobb nehézségében, szenvedésében is meg tudja ezt tenni, hogy akik döntést hoztak felette, egyszer megbocsátást nyerhessenek.

A kibéküléshez két ember kell, a megbocsátáshoz azonban elég egy ember is. Vajon van olyan, akinek nem bocsátottam még meg?

Vincze Miklós, Budapest